

[Krag.]

min Mening saare lidt, thi med de moderne Trafikmidler betyder det i Virkeligheden slet ingenting, om man skal rejse nogle Kilometer kortere eller længere ud for at etablere sin Bopæl dér, hvor man skattemæssigt har Interesse deri. Skulde man derfor ind paa en saadan Særudligning, som Ministeren stiller Krav om, og som formentlig ogsaa vil blive gennemført, saa burde den i hvert Fald omfatte et betydeligt større Antal af de omliggende Kommuner, end Tilfældet nu er. Men det tvivler jeg jo lidt paa, at Københavns Kommune har en tilsvarende dyb Interesse i som i at faa en Særudligning paa Forhaand mellem Frederiksberg, Gentofte og København.

Jeg har virkelig redelig arbejdet for at sætte mig ind i hele dette Forslags Opbygning, og jeg har ogsaa forsøgt paa Grundlag af min Forstaaelse af Enkelthederne i Forslaget selvstændigt at beregne det Udligningstilsvaret for Frederiksberg og for Gentofte, som skal ydes for Aarene 1933—34 og 1934—35, hvad der er angivet i de to Tabeller 5, henholdsvis for Frederiksberg og Gentofte, men jeg maa tilstaa, at jeg har ikke kunnet komme til de Resultater, der er angivet i disse Bilag A og B. Jeg har ikke kunnet komme til disse Resultater, og jeg maa have Lov til at spørge ærede Medlemmer af Flertallet, der formentlig har gjort sig samme Ulejlighed som jeg, om det er lykkedes dem at komme til de i Tabellerne 5 angivne Resultater. Naar jeg ikke har kunnet naa dette, ja, saa maa det formentlig ligge i, at der er Forudsætninger, som indgaar i Beregningerne, tillægsmæssigt eller fradragsmæssigt, som der ikke har kunnet gives, og som der heller ikke er givet Oplysninger om, og som derfor er os ubekendte, men som naturligvis de Ekspertter, der har udspekuleret Forslaget og gennemført Beregningen, er bekendt med.

Noget af det, jeg har haft allermest Ulejlighed med, er Lovforslagets § 2, sidste Stykke, hvor der er opstillet Regelen for den procentvise Stigning eller Falden af Grundbeløbet i Forhold til Skattetallet og Udgiftstallets Stigning. Det har ikke været mig muligt at klare, hvorledes man er kommet til dette Resultat. Senere fik jeg ved en personlig Henvendelse til en af de Ekspertter, som jeg var klar over har udarbejdet det hele, at vide, at dette Stykke slet ikke hviler paa noget rationelt Grundlag, men er Udtryk for et Skøn. Det havde dog været ganske rart at have vidst det i Forvejen, saa havde i hvert Fald jeg, og formentlig

ogsaa andre Udvalgsmedlemmer, kunnet spare sig adskillige Timers Arbejde.

For at vi her i det høje Folketing og senere det andet høje Ting virkelig helt ud skulde kunne vide, hvad vi gør i denne Forbindelse, og tage vort Ansvar for vor Stilling til dette Lovforslag ud fra en virkelig positiv Viden om Enkeltheder i det, vilde det efter min Mening have været nødvendigt, at der gennem disse Ekspertters Tilstedeværelse i Udvalget var givet en mundtlig Redegørelse saavel for Principperne som for Beregningsgrundlaget og selve Beregningerne i alle Enkeltheder. Dette har imidlertid ikke fundet Sted. Jeg anerkender fuldt ud de Bestræbelser, den højtærede Minister i saa Henseende har udfoldet, men maa naturligvis beklage, at de ikke har været ledsaget af et ubetinget Held.

Det er hele den Uklarhed med Hensyn til Lovforslagets Indhold og Virkninger, som har ført det Mindretal, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, til under Ændringsforslag Nr. 2 § 1 og følgende Paragraffer at foreslaa Sagens videre Behandling henvist til et Rigsdagsudvalg paa 16 Medlemmer, som saa skulde have Aaret 1937 til Disposition for ved Hjælp af en teknisk og sagkyndig Medhjælp, der skulde stilles til Raadighed, at faa udredet de udviklede Traade i Sagen og faa Lovforslaget prøvet i Enkeltheder, derunder ogsaa de mange Indvendinger, som over for Udvalget er gjort fra Kommunalbestyrelsernes Side, Indvendinger, som vi praktisk talt for de flestes Vedkommende ikke har behandlet i Udvalget, og vi har i § 2 i vort Ændringsforslag Nr. 2 i Enkeltheder opstillet de Opgaver, som et saadant Rigsdagsudvalg vilde faa at løse.

Der er, som nævnt, baade fra Frederiksberg og fra Gentofte fremsat en Række Paastande, som for fleres Vedkommende, synes det mig, vejer ret tungt ved denne Afgørelse. For det er aldeles indlysende og klart, at man kan ikke ad den Vej, som her er fulgt, tilvejebringe den samme skattemæssige Bæreevne i de tre Kommuner. Naar man først gør Københavns og Frederiksberg Kommuner til en Enhed, løfter Københavns Bæreevne, hvis vi sætter den til 100, op til 110, hvad der betyder en Nedsættelse af Bæreevnen i Frederiksberg, saaledes som Frederiksberg Kommunalbestyrelse har beregnet den, fra 170 til 110 — saa udgør altsaa disse to Kommuner nu en Enhed, naar dette er sket, i Henseende til skattemæssig Bæreevne, som er udtrykt ved Tallet 110 —, og man saa derefter